

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. София, 05.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 05.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **8681** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба с вх. № 29252 от 23.08.2021 г. по описа на Административен съд София – град, подадена от Ц. И. Л.-О. срещу Решение №1040-21-642 от 28.06.2021 г. на директора на Териториално поделение /ТП/ на Национален осигурителен институт /НОИ/. С. - град, с което е отхвърлена жалба УРИ № 900121-1357/23.07.2019 г., подадена от Ц. И. Л.-О. и е потвърдено Разпореждане № 214-00-5291-1 от 25.06.2019 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, с което на жалбоподателката е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 05.06.2019 г. до 04.10.2019 г. в размер на 9 лева дневно.

С жалбата се поддържа незаконосъобразност на оспорваното решение на директора на ТП на НОИ, като неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че в процесното решение не са обсъдени наведените от нея доводи и представените писмени доказателства. Жалбоподателката излага доводи за незаконосъобразност на Заповед № РД-15-08/03.06.2019 г. за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 от Кодекса на труда /КТ/, поради дисциплинарно уволнение, като изтъква, че неправилно ѝ е определен минимален размер на парично обезщетение за безработица за срок от 4 месеца. Твърди се, че при постановяване на процесното решение не са взети предвид спецификата на сферата на трудовите правоотношения, а именно – науката и че в случая следва да намерят приложение

разпоредбите на Закона за развитие на академичния състав в Република България, а не тези на Кодекса на труда. Изразено е искане за отмяна на оспореното решение на директора на ТП на НОИ.

В съдебно заседание по делото жалбоподателката - Ц. И. Л.-О. се явява лично, като поддържа жалбата. Представя писмени доказателства, описани в протокол от съдебно заседание от 05.10.2022 г. Представя писмени бележки по делото.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град, се представлява по делото от упълномощен процесуален представител – юрк. П., който оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 07.06.2019 г. по електронен път е подадено до директора на ТП на НОИ - С. - град заявление № УРИ 903321-467/07.06.2019 г. от Ц. И. Л.-О. за отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл. 54а от КСО, поради прекратяване на трудовото ѝ правоотношение с ИНСТИТУТ ЗА ДЪРЖАВАТА И ПРАВОТО, ЕИК: [ЕГН]. Приложена е Заповед № РД-15-08/03.06.2019 г., издадена от ИНСТИТУТ ЗА ДЪРЖАВАТА И ПРАВОТО, ЕИК: [ЕГН] за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение, считано от 05.06.2019 г. Видно от представената Заповед № РД-15-08/03.06.2019 г., трудовото правоотношение на Ц. И. Л.-О. е прекратено на основание чл. 330, ал. 2, т. 6. от КТ, поради дисциплинарно уволнение.

С оглед на представените в хода на административното производство документи от жалбоподателката и данните в регистъра на осигурените лица, от длъжностното лице е констатирано, че Ц. Л.-О. отговаря на изискванията за отпускане на парично обезщетение за безработица посочени в разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО, тъй като има дължими или внесени осигурителни вноски за 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването ѝ.

С Разпореждане № 214-00-5291-1/25.06.2019 г. /л. 20/ на основание чл. 54ж, ал. 1 вр. с чл. 54а, ал.1 и чл. 54б, ал. 3 от КСО, на Ц. Л.-О. е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 05.06.2019 г. до 04.10.2019 г. в размер на 9,00 лева дневно.

Ц. И. Л.-О. е подала жалба УРИ № 900121-357/23.07.2019 г. срещу разпореждането до директора на ТП на НОИ - С.-град, като е изразила несъгласие с размера и срока на обезщетението.

С Решение №1040-21-376/16.08.2019 г. /л. 15/ жалбата е отхвърлена като неоснователна и издаденото разпореждане е потвърдено. Решението е обжалвано пред Административен съд – София – град, по което е образувано административно дело № 10411/2019 г., приключило с Решение № 2401/12.04.2021 г., с което оспореният административен акт - Решение №1040-21-376/16.08.2019 г. на директора на ТП на НОИ–С.-град е обявено за нищожно и преписката е върната за ново произнасяне по жалбата.

При съобразяване на задължителните указания, дадени в мотивите на съдебното решение, е постановено процесното Решение № 1040-21-642 от 28.06.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което жалба с УРИ № 900121-357/23.07.2019 г. е отхвърлена, а Разпореждане № 214-00-5291-1/25.06.2019 г. е потвърдено като правилно и законосъобразно. Решението е връчено на жалбоподателката на 05.08.2021 г. и обжалвано пред АССГ, с жалба подадена на 19.08.2021 г., чрез пощенски оператор.

В хода на настоящото съдебно производство са приобщени материалите, събрани в хода на административно производство, както и представените от жалбоподателката писмени доказателства в съдебно заседание от 05.10.2022 г.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Жалбата срещу оспореното Решение № 1040-21-642 от 28.06.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. – град е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспореното Решение № 1040-21-642 от 28.06.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено от компетентен административен орган съобразно разпоредбата на чл. 117, ал.1, т. 2, б. „б“ от КСО - ръководителят на съответното териториално поделение на НОИ, съгласно Заповед № 1712 от 17.08.2015 г. /л. 78/, в законоустановената писмена форма, съдържа изискуемите съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, включително подробни фактически и правни основания за издаването му, като не се установяват нарушения на административното производствените правила.

Потвърденото с оспорвания административен акт Разпореждане № 214-00-5291-1 от 25.06.2019 г. /л. 20/ на ръководителя на осигуряването за безработица за отказ за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО също е издадено от компетентен орган с оглед нормата на 54ж, ал. 1 КСО и Заповед № 1015-21-76/19.02.2019 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, в писмена форма, като са изложени мотиви и не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаването му.

По отношение на основния спорен по делото въпрос, а именно съответствието на решението на директора на ТП на НОИ С.-град с материалният закон, съдът намира следното:

Съгласно текста на чл. 54а, ал. 1 от КСО, за да бъде налице правото на обезщетение на жалбоподателя е необходимо наличие на следните кумулативни предпоставки - лицето да има внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването; да има регистрация като безработно лице в Агенцията по заетостта; да не е придобило право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава, да не получава пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168 от КСО и да не упражнява трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от КТ. По делото не е спорно, че за жалбоподателката са налице всички изброени законови предпоставки за възникване правото на парично обезщетение за безработица. Спорът в настоящото производство се свежда до това за какъв период обезщетението е дължимо и в какъв размер.

По силата на чл. 54а, ал. 4 от КСО паричното обезщетение за безработица се изплаща

от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението по чл. 54а, ал. 3 КСО е подадено в тримесечен срок от тази дата. В случая Заявление УРИ № 903321-467 е подадено на 07.06.2019 г., а трудовото правоотношение на Ц. Л.-О. е прекратено на 05.06.2019 г. /видно от Заповед № РД-15-08/03.06.2019 г. – лист 35 делото/, поради което следва да се направи извод, че правилно органът е определил началната дата на дължимото обезщетение, а именно – 05.06.2019 г.

Приложената от административния орган разпоредба на чл. 54б, ал. 3 от КСО регламентира специфични условия относно размера и периода на получаваното обезщетение за безработица от лицата, чието трудово правоотношение е прекратено на основание чл. 330 от КТ. По силата на посочената норма - тези лица имат право на обезщетение в размер на минималния размер на паричното обезщетение за безработица за срок от 4 месеца. Това изключение е обусловено от основната характеристика на паричното обезщетение за безработица да предостави на лицата, които са останали без работа по независещи от тях причини /не по-тяхна вина и не по тяхно желание или съгласие/, средства за издръжка, които да заместят получаваното преди това трудово възнаграждение. Когато лицето само се е лишило от възможността да получава доходи от трудовата си дейност /поради негово виновно поведение или поради собствено желание или съгласие/, оправдано е от икономическа и социална гледна точка, законодателят да предвиди ограничен размер на средствата, които се изплащат като парично обезщетение, както и ограничение относно периода, през който следва да се изплаща това обезщетение.

В случая жалбоподателката твърди, че Заповед № РД-15-08/03.06.2019 г. /л. 35/, издадена от директора на И.-Б., за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение, на основание чл. 330, ал. 2, т. 6. от КТ е незаконосъобразна, а от тук и неправилно с процесното разпореждане е отпуснато парично обезщетение само за период от 4 месеца на осн. чл. 54б, ал. 3 КСО.

Както бе посочено по-горе в настоящото решение, разпоредбата на чл. 54б, ал. 3 КСО се прилага за безработните лица, чиито правоотношения са прекратени на основание чл. 330 от КТ, като това следва да бъде безспорно установено. Видно от представената по делото Заповед № РД-15-08/03.06.2019 г. /л. 35/ трудовото правоотношение на Ц. И. Л.-О. е прекратено на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ във вр. с чл. 187, ал. 1, т. 7 КТ (неизпълнение на законните нареждания на работодателя) и чл. 190, ал. 1, т. 3 и т. 7 КТ (системни нарушения на трудовата дисциплина и други тежки нарушения на трудовата дисциплина) и чл. 35, ал. 1, т. 3 от Закона за развитие на академичния състав в Република България (ЗРАСРБ). Видно от заповедта – служителката Ц. И. Л.-О. е отказвала да представи информация за изпълнението на плановата си работа, отказвала е да участва в процедури по атестиране и е получила отрицателни оценки при атестациите през 2014, 2015 и 2018 г. Следва да бъде посочено, че видно от разпоредбата на чл. 35, ал. 1, т. 3 от ЗРАСРБ - последното представлява самостоятелно основание за прекратяване на трудовото правоотношение.

За да опровергае твърдението, че трудовото правоотношение е прекратено поради виновното ѝ поведение на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 от КТ жалбоподателката представя множество документи /от л. 80 до л. 107 и от л. 111 до л. 289/, сред които - копия на изготвени от нея становища и доклади, копие от професионална биография, копие от решение на Комисия за защита от дискриминацията на Република България, по което е ответна страна, копие от искова молба до председателя на Административен съд София –град, копие на Определение № 5416 от 20.07.2020 г.,

поставено от състав н АССГ и др., но същите не могат да обосноват извод, различен от този на административния орган.

В представените по делото писмени бележки жалбоподателката твърди, че отрицателните атестации не се дължат на липса на достатъчна и качествена научна продукция, а на отказ да тя да бъде предоставена, мотивиран с нарушение на норми на българското и европейското законодателство, но така релевираните доводи не са предмет на разглеждане в настоящото производство, доколкото същите касаят атестационната комисия в Институт за държавата и правото към Б. и причините за отрицателните атестационни оценки.

Неоснователно е още твърдението в жалбата, че при прекратяване на трудовото правоотношение на Ц. И. Л.-О. с оглед спецификата на работа, следва да намерят приложение разпоредбите на Закона за развитие на академичния състав в Република България, а не тези на Кодекса на труда. Законът за развитие на академичния състав в Република България урежда обществените отношения, свързани с придобиване на научните степени и за заемане на академичните длъжности и не съдържа специални разпоредби, които да дерогират приложението на чл. 330 от КТ.

В обобщение съдът приема, че разпоредбата на чл. 54б, ал. 3 КСО правилно е приложена, тъй като от събраните по делото доказателства се установява, че прекратяването на трудовото правоотношение на Ц. И. Л.-О. е именно на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 от КТ (работникът или служителят е дисциплинарно уволнен), като доказателства, които могат да обосноват различен извод не са представени в настоящото съдебно производство. Правилно е определен и дневния размер на обезщетението за безработица на 9,00 лева при съобразяване на чл. 11 от Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване /ЗБДОО/ за 2019 г.

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

По делото, след приключване на устните състезания и обявяване на същото за решаване е постъпило искане от страна на Ц. И. Л.-О. за поправка на протокола от проведеното последно съдебно заседание. Видно от искането, същото съдържа претенция за нанасяне на поправки от техническо естество, които не променят по никакъв начин смисъла на волеизявленията на жалбоподателката, изложени в съдебното заседание. В протокола са описани всички представени и приети в съдебното заседание писмени доказателства. Поради тези съображения съдът намира, че искането за поправка на протокола от съдебното заседание, проведено на 05.10.2022 г. следва да се остави без уважение.

С оглед изхода на делото искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 16 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. И. Л.-О. срещу Решение №1040-21-642 от 28.06.2021 г. на

Директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт С. - град, с което е отхвърлена жалба УРИ № 900121-1357/23.07.2019 г., подадена от Ц. И. Л.-О. и е потвърдено Разпореждане № 214-00-5291-1 от 25.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Ц. И. Л.-О. за поправка на протокола от съдебното заседание по делото, проведено на 05.10.2022 г.

ОСЪЖДА Ц. И. Л.-О., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Национален осигурителен институт разноси в размер на 100 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, на основание чл. 119 от Кодекса за социално осигуряване.

Съдия: